

FOKUS*

ARTHUR MILLER, 1915 yılında New York'ta doğdu. Eğitimini Michigan Üniversitesi'nde tamamladı. Yirminci yüzyılın en büyük oyun yazarlarından biri olarak tanınmakla birlikte pek çok dalda eserler verdi. İki kez New York Tiyatro Eleştirmenleri Ödülü'nü ve bir kez de 1949 yılında Pulitzer Ödülü'nü kazandı. 2001 yılında, Amerikan edebiyatına seçkin katkıları nedeniyle National Book Foundation madalyası aldı. 2002 yılında Prince of Asturias of Letters Ödülü'ne, 2003 yılında ise The Jerusalem Ödülü'ne layık görülen Miller, 2005'te hayatını kaybetti.

Yazarın kaleme aldığı *Hepsi Oğlumdu* (1947), *Satıcının Ölümü* (1949), *Cadı Kazanı* (1952) ve *Bedel* (1968) adlı tiyatro eserleri ülkemizde de sahnelenmiştir. 1961'de filme çekilen *Misfits* (Uygunsuzlar) adlı bir romanı daha bulunan Miller çok sayıda senaryo ve edebiyat dışı eser de yazmıştır.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

*SEL YAYINCILIK

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş – İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ – DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu – İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 828
ISBN 978-975-570-842-3

FOKUS
Arthur Miller
Roman

Türkçesi: Ramazan Güngör

Özgün Adı:
Focus

© The Arthur Miller 2004 Literary and Dramatic Property Trust, 1995
Önsöz: Arthur Miller, 1984
© Sel Yayıncılık, 2015

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Bülent Doğan
Yayına hazırlayan: Mısra Gökyıldız
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ocak 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Arthur Miller

Fokus

Türkçesi: Ramazan Güngör

Roman

İkinci Bölüm

Daha birkaç hafta öncesine kadar, sabahları evinden çıkmaktan keyif alıyordu. Bir kuş çevikliğiyle ön taraftaki yüksekçe verandaya ulaşır, tuğla merdivenlerden inerek, geceleyin rüzgârın taşımış olabileceği kağıt parçaları var mı diye birkaç metre kare büyüklüğündeki çimenlik alanı gözden geçirirdi. Sonra çöpleri hızla toplayıp kaldırımın kenarındaki çöp tenekesine atarken evine hızlı ve sevecen gözlerle bakar, ardından metronun yolunu tutardı. Hızlı ve hafifçe öne eğik yürüyüşü, sokağa çıkıp sağa sola hiç bakmadan giden köpekleri andırırdı. Aylak aylak dolaşmıyormuş gibi görünmekten çekinirdi.

Fakat bu sabah evinin verandasına çıktığında beyaz ve tombul yanaklarına vuran sıcak hava, ona bedenini ve dertlerini anımsattı, bir an için kendisini güçsüz ve ürkmüş hissetti. Merdivenlerin başına kadar geldi, ayağının altında bir hıştırtı duyunca durdu. Öne doğru eğilerek verandanın tuğla zeminine dikkatle baktı; sivri burunlu, parlak ayakkabısını kaldırınca yerdeki jelatini gördü. Jelatini iki parmağının arasına alarak verandadan indi ve çimlerin arasındaki patikadan kaldırıma geçip çöp tenekesinin içine bıraktı. Kendi deyişiyse artık ufak ufak çıkıntı yapmaya başlayan göbeğini lacivert ceketiyle örttü ve kolalanmış yakalarının onu terlettiğini hissetti. Boş gözlerle evine baktı.

Mahalleden geçen yabancı biri Bay Newman'ın eviyle diğer evler arasındaki farkı anlayamazdı. Yüksekçe yapılmış ön verandalarının altında garaj bulunan yan yana iki katlı tuğla evler düz

bir hat oluşturuyordu. Her evin önünde, komşularinkinden ne daha kalın ne daha ince olan zarif birer karaağaç vardı; hepsi de yedi yıl önce aynı hafta içinde, evlerin yapımı tamamlandığında dikilmişti. Bununla birlikte, Bay Newman'a göre, evler arasında çok bariz ve önemli farklar vardı. Çöp tenekesinin önünde bir süre dikilerek, açık yeşile boyadığı panjurlarına baktı. Diğer evlerin panjurlarının rengi koyu yeşildi. Sonra gözleri, kenarlarına menteşe çaktığı penceresine kaydđ, o sokaktaki evlerin pencereleri aşağı kaydırılarak kapanırken kendisinininki, bu menteşeler sayesinde kapđ gibi açılıp kapanabiliyordu. Biraz müsriflik gibi gelse de, sık sık evinin ahşaptan yapılmış olmasını dilerdi, böylece kendisine daha çok boyayacak alan kalırdđ. Bu haliyle sadece, garajda, beton kaideler üzerinde duran arabasının çevresindeki boş alanda çalışabiliyordu. Savaştan önce her pazar, arabayı garajdan çıkarıp parafinli bezle nazıkçe siler, içini temizler, ardından annesini kiliseye götürürdü. Kabul etmeye pek yanaşmasa da aslında arabanın kaideler üzerine kaldırılmış olmasından hayli memnundu, çünkü kullanılmayan arabalarda oluşan pasın ciddi bir sorun yarattığını biliyordu. Bu savaş günlerinde, bodruma koyduğu temiz aküyü çıkarıp arabaya takar ve motoru bir süre çalışır durumda bırakırdđ. Sonra aküyü çıkarıp yine bodruma taşır, arabanın etrafında dolaşıp paslanan yeri var mı diye inceler, yatak yağının akışkanlığını yitirmemesi için tekerlekleri elleriyle döndürürdü. Üretici firmanın iki yılda bir yapılmasını tavsiye ettiği bu işi, genellikle her pazar yapıyordu. Günün bitiminde elini yağ çözücü deterjanla iyice yıkayıp güzel bir akşam yemeği yer, gücünün ve sağlığının yerinde olmasının tadını çıkarırdđ.

Çöp tenekesinin kapağını sıkıca kapatıp kapatmadığını kontrol ettikten sonra ağırbaşlı bir edayla sokakta yürümeye başladı. Kendinden emin, uzun adımlarla başı dimdik yürüyor olsa da içten içe huzursuzluk hissediyordu. Biraz sakinleşmek için, mutfakta oturup hizmetçi kadının gelmesini ve kendisine kahvaltı hazırlamasını bekleyen annesini düşündü. Belden aşağısı felçli annesi,

ağrılarından ve Kaliforniya'dan başka hiçbir şeyden söz etmezdi. Zihnini annesiyle meşgul etmeye çabaladıysa da metroya yaklaştığı sırada midesinde bir kasılma hissetti. Gazete aldığı şekerçi dükkânında bir süre oyalanacağı için memnundu. Günaydın, diyerek dükkân sahibine beş sent öderken adamın eline dokunmamaya özen gösterdi. Aslında dokunmaktan kaçınmasının özel bir sebebi yoktu ama yine de bu pek hoşlandığı bir şey değildi. Bay Finkelstein'dan yanmış yağ kokusuna benzer bir koku yükseliyormuş gibi geliyordu. Bay Newman bu kokunun eline bulaşmasını istemiyordu. Bay Finkelstein her zamanki gibi günaydın dedi. Bay Newman birkaç metre yürüyerek köşeyi döndü, metronun merdiven korkuluklarına sıkıca tutunarak bir an durduktan sonra merdivenlerden inmeye başladı.

Turnikeye atmak için elinde hazır ettiği diğer bir beş senti ustalıkla yoklayarak, bulduğu delikten içeri itti. Başını birazcık eğmiş olsa bunu kolaylıkla yapabilirdi ama kimse başını eğdiğini görsün istemiyordu.

Perona geldiğinde sağa döndü ve çoğunluğun genellikle peronun ortasında toplandığını bildiğinden sakın sakın yürümeyi sürdürdü. O her zaman en ön kısma giderdi. İlk vagonun daima diğerlerinden daha boş olduğunu fark edecek kadar akli başında olan herkes orada beklerdi zaten. Kendisiyle, bekleyen diğer insanlar arasındaki mesafe yirmi metreyi bulunca yavaşladı ve çelik sütunun yanındaki bekleme noktasına doğru yürüdü. Dikkat çekmemeye özen göstererek başını sütuna döndürdü ve yüzüyle aradığı nokta arasında bir karış mesafe kalacak biçimde orada durdu.

Gözlerini iyice kısarak gözbebeklerini hedefine odakladı. Kafasını aşağı yukarı hareket ettirerek direğin beyaz boyalı kısmını aradı. Sonra hareket etmeyi bıraktı. Birileri bir şeyler yazmıştı. Okumaya başlayınca, beklentiyle birlikte teninde bir sıcaklık hissetti. İki tren arasındaki kısacık sürede, kurşunkalemle acele acele şu sözcükler çiziktirilmişti: *LA 4-4409'a gel, güzel ve aptal.*

Pek çok kez olduğu gibi yine bunun bir reklam mı yoksa muzır bir şaka mı olduğunu merak etti. İçini macera duygusu sardı ve uzaklarda bir yerde bir ev hayal etti... karanlık ve kadın kokan...

Gözleriyle daha aşağıları taradı. Güzelce çizilmiş bir kulak. Birkaç √ √ işareti. Gerçekten bereketli bir sütun, diye düşündü. Genellikle, sabahleyin o istasyona gelmeden önce yazılar temizlenmiş olurdu. *Benim adım ELSIE DEĞİL* yazısı bir an dikkatini çekti ve kafasını iki yana sallarken gülümser gibi oldu. Elsie ya da adı her neyse nasıl da öfkeyle yazmıştı. Acaba neden onu Elsie diye çağırıyorlardı, merak etti. Bu Elsie şimdi neredeydi? Bir yerlerde uyuya mı kalmıştı? Ya da şu anda işe mi gidiyordu? Acaba mutlu muydu, yoksa pişman mıydı? Bay Newman bu sütunlara yazı yazan insanlarla kendisi arasında bir bağ, bir yakınlık olduğunu hissediyordu. Çünkü ona göre bu insanlar söyledikleri şeyi içtenlikle söylüyorlardı. Bu, birinin mektuplarını açmak gibiydi...

Başını hareket ettirmeyi bıraktı. Göz hizasının biraz üzerinde özenle *SAVAŞI Yahudiler başlattı* yazılmıştı, hemen altında ise *Yahudileri öldür Yahudileri öld* yazıyordu. Belli ki yazan kişi treni geldiği için cümleyi bitirememişti. Bay Newman yutkundü ve far görmüş tavşan misali donakaldı. Dehşet verici o slogandan bir ok çıkarılmış ve bu ölüm çağrısının karşısına *faşist!* yazılmıştı.

Sütundan gözlerini ayırıp raylara baktı. Sıkışan yüreği, zihninde beliren bir tehlike uyarısıyla hızlı hızlı atmaya başladı. Sanki kanın gövdeyi götürdüğü bir kavgaya tanıklık etmişti. Sütuna sessiz ama dehşetli bir mücadele havası hâkimdi. Caddenin üst tarafında trafik sakince akıp insanlar gece boyu uyurken burada, hemen altlarında karanlık ve vahşi bir cereyan ortaya çıkmış, arkasında izler bırakarak geçip gitmişti.

Hiç kıpırdamadan durdu. Okuduğu hiçbir yazı, şu çiziktirilmiş tehditler kadar güçlü bir tesir bırakmamıştı onda. Bütün bunlar, uykudaki şehrin kendiliğinden oluşturduğu bir tür sessiz kayıt; insanların gerçekte ne düşündüklerini yayımlayan, mülkiyet ve şahsi çıkar korkusundan arınmış gizli bir gazetenin sessiz

uyarıları gibi görünüyordu ona. Şehrin kaçamak bakışlarıyla karşılaşp doğrudan doğruya zihnini okumuştı adeta. Yaklaşan trenin gürültüsü onu kendine getirdi.

Sanki kendisinden kesilip koparılan bir parçaymışçasına tekrar sütuna doğru döndü ve vişne sabunu kokulu iki kadın yanına gelip durunca onlarla birlikte beklemeye başladı. Gözucuyla onları süzdü. Neden, diye düşündü, bu tür şeyler cehaleti su götürmez cahillerin kaleminden çıkar hep? Bu iki kadın da sloganı yazarların öfkelerini paylaşıyordu muhakkak, ama yine de harekete geçip gerçeğı dile getirmek en alt tabakadakilere düşüyordu. Tren, silindir biçimli istasyona bir piston misali girince, hava burgu gibi dönüp Bay Newman'ın bacaklarına doğru yükseldi. Bir adım geriye çekilince dirseğı kadınlardan birinin elbisesine dokundu. Bir an için kuvvetli bir vişne kokusu hissetti. Kadının bakımlı olması onu mutlu etti, çünkü bakımlı insanlarla yolculuk yapmaktan hoşlanırdı.

Kapılar ıslık çalarak açıldı ve kadınlar içeri girdi. Bay Newman, geçen hafta tamamen açılmadan trene binmeye kalkışınca kapıya çarpışını hatırlayarak kısa bir süre bekledi ve sonra dikkatle kadınları takip etti. Başının üzerindeki porselen tutamaklara uzanırken o anı hatırladı ve yanakları kızardı. Kan akışı hızlanmıştı. Tren hareket edince kolunu indirdi ve gömleğinin manşetlerini ceketin içine soktu. Manhattan'a doğru hızını artıran tren, umursamazlık ve acımasızlıkla yarımadaya doğru yol alıyordu. Bay Newman kendini ve hissettiğı korkuyu dizginlemek istercesine bir an gözlerini kapadı.

Gazetesi hâlâ koltuğunun altında katlanmış vaziyetteydi. Hatırlayınca açıp okur gibi yaptı. Ana manşet yoktu. Gözlerini sayfanın üzerinde yavaşça gezdiriyordu. Tamamen gazeteye dalmış gibi yaparak, sayfanın üzerinden yanındaki yolcuya baktı. Ukrayna'dan gelmiş bir Polonyalı olduğuna karar verdi hiç düşünmeden. Adamı mümkün olduğunca dikkatle inceledi. İşçi kasketi. Kirli yağmurluk. Gözlerini görememişti. Muhtemelen

küçüktür diye düşündü. Ukraynalı bir Leh... sessiz, çalışkan, sert içkilere ve salaklığa meyilli.

Gözleri iştinin yanında oturan adama kaydı. Zenci. Bir sonrakı yolcuya geçti ve orada kaldı. Bir adım daha atmanın bir yolunu ararken etrafındaki diğer her şeye karşı algılarını kapattı. Bir koleksiyoncu için nadir bulunan bir saat ne ifade ediyorsa orada oturan adam da Bay Newman'a onu ifade ediyordu. Adam ciddi bir yüz ifadesiyle *Times* okuyordu. Açık tenliydi, düz bir ense vardı; yeni şapkasının altında kalan saçları muhtemelen sarıydı. Gözlerini kısarak adama bakan Bay Newman, bir an için, onun gözaltı torbalarında Hindenburg'dan bir esinti sezdi. Net göremediği ağzını zihninde kendisi tamamladı: geniş bir ağız ve dolgun dudaklar. İşe giderken sürekli oynadığı bu gizli oyundan elde ettiği tatmin duygusuyla kendini rahatlamış hissetti. Kare kafalı ve açık tenli bu beyefendinin İsveçli, Alman ya da Norveçli değil de bir Yahudi olduğunu ondan başka bilen yoktu bu trende.

Zenciye bu defa gözlerini dikerek baktı. Bir gün, dedi kendine, farklı zenci tiplerini incelemeliyim. Ne zaman bir zenci yüzüyle karşılaşsa böyle düşünürdü. Bunun akademik bir merak olduğunun farkındaydı çünkü bu tür bilgi günlük hayatta işine yaramazdı ama yine de...

Omzuna bir el dokununca irkilerek hızla arkasına döndü.

"Merhaba, Newman. Başımı kaldırıncı seni gördüm."

Bay Newman, Fred'le ne zaman karşılaşsa yüzünde beliren o lütfedilmiş dostluk ifadesiyle sordu:

"Evde durumlar nasıl? Sıcak mıydı dün akşam?"

"Arka camları açınca biraz esiyor." Fred kapı komşusuydu. "Sizin ev esmiyor mu?" diye sordu, kendisi şehrin daha esintili bir yerinde oturuyormuşçasına.

"Esmez mi hiç," dedi Bay Newman. "Battaniye örtündüm."

Fred, Bay Newman'ın koluna dostça vurarak, "Bodruma bir portatif yatak yerleştiriyorum," dedi. "Bodrumu elden geçirdiğim için gayet serin oluyor."

Newman biraz düşündü. “Orası biraz nemli olmaz mı?”

Fred, kendinden emin bir sesle, “Elden geçirdiğimden beri olmuyor,” dedi.

Bay Newman konuşmaya son vermek ister gibi başka tarafa baktı. Farklı binalarda çalışıyorlardı ama Fred aynı şirketin bakım onarım kısmındaydı. İşçi tulumunu şimdiden giymişti ve üzerinde iş tulumu giymiş bir adam hali vardı. Fred’le karşılaştığında hep olduğu gibi bu sefer de, parası olsun ya da olmasın, kendi bodrumunu elden geçirme yönünde bir karar aldı huzursuzca. Kendi yaptığı işin önemini ve istisnai yeteneklerini düşününce, nasıl olup da onunla aynı şirkette çalışan bu kaba saba ayının kendisinden iki kat fazla kazandığını anlayamıyordu. Konuşurken onu sürekli dürten bu adamla aynı metroda görülmekten de pek hoşnut değildi.

“Dün sokakta kopan gürültüye ne diyorsun?” diye sordu Fred. Ağzının her iki yanındaki uzun ve derin kırışıkların altına geniş bir çene eklenmiş yüzündeki aptalca sırtışı bastırmaya çalışıyordu.

“Ben de duydum,” dedi Bay Newman. Bir şeye dikkatini verdiği zamanlarda hep yaptığı gibi o altdudağını şık bir şekilde büktü. “Peki nasıl sonuçlandı?”

“Dışarı çıkıp Petey’i evine götürdük. Herif gerçekten de kafayı bulmuştu.”

“Bizim Ahearn miydi dışarıdaki o adam?” diye şaşkınlıkla fısıldadı Bay Newman.

“Evet, kafayı iyice çekmiş eve gelirken sokakta o Latin kadına rastlamış. Gördüğüm kadarıyla fena bir kadın değildi.” Fred’in bir şey söyledikten hemen sonra arkasını kontrol etme alışkanlığı vardı.

“Polis geldi mi peki?”

“Yoo, kadını oradan kovup Petey’i evine kadar götürdük.”

Tren istasyonda durunca bir ara birbirlerinden uzaklaştılar. Kapılar kapanınca Fred tekrar Bay Newman’ın yanına gel-

di. Birkaç dakika birbirleriyle konuşmadılar. Bay Newman bir süre gözlerini ayırmadan Fred'in kıllı, kalın ve güçlü görünen bileğine baktı. Geçen yaz Fred'in nasıl da güzel bowling oynadığını hatırladı. Fred ve onun mahalledeki ahbablarıyla birlikte olmaktan kimi zaman çok keyif alması, kimi zaman onlara hiç katlanamaması tuhaftı doğrusu. Birlikte Marine Park'a pikniğe gidişlerini ve Fred'in orada kavga edişini anımsadı...

"Olup bitene ne diyorsun?" Fred'in yüzündeki gülümseme kaybolmuştu ama ağzının iki yanındaki kırışıklar, sanki birer yara iziymişçesine aynen kalmıştı. Kısılmış şişkin gözleriyle Newman'ın yüzüne dikkatli dikkatli baktı.

"Ne olmuş ki?" diye sordu, Newman.

"Mahalle işte. Bir zencilerin buraya göçmediği kaldı."

"Öyle görünüyor."

"Herkes yakında buraya taşınacak olanları konuşuyor."

"Doğrudur."

"Bu sokaktakilerin çoğunun buraya taşınma nedeni onlardan uzak durmak istemeleriydi. Şimdi peşimize takılıp buralara kadar geldiler. Finkelstein denen adamı tanıyor musun?"

"Şekerci dükkânı olan mı?"

"Köşedeki binayı akrabalarıyla doldurdu. Dükkânın sol tarafında kalan bina." Tekrar arkasını kolaçan etti.

Fred'de hayran olduğu şey buydu işte. Onun biraz daha yumuşak konuşmasını dilerdiniz ama öte yandan, düşünüp söylemeye cesaret edemediğiniz şeyleri dile getirdiği için de olduğu gibi kalmasını isterdiniz. İnsanın bir biçimde önceden sezdiği bazı olaylar, önce Fred'in konuşmalarında açığa çıkardı. Sütunun orada hissettiğiyle aynı duyguydu bu. Şehrin derinliklerinde içten içe bir şeyler kaynıyordu; titreşimleri giderek artan, coşku verici bir şey vardı.

"Bir toplantı yapmayı düşünüyoruz. Jerry Buhl söylemiş Petey'e."

"Grup dağıldı sanıyordum."

Fred dudak bükerek, "Hiçbir şeyin dağıldığı yok," dedi, gururlu gururlu. Özellikle sabahları, gözkapakları neredeyse gözlerini kapatacak kadar şişkin görünürdü. "Savaş bitip çocuklar evine dönünce, şimdiye kadar görülmemiş bir cümbüş olacak. Onlar evlerine dönünceye kadar kendimizi biraz geri çekelim dedik, anlıyor musun? Bu toplantı bir ilk adım olacak gibi görünüyor. Görünüşe bakılırsa savaş her an bitebilir. Tekrar ayağa kalkmak istiyoruz. Anlıyorsun değil mi?" Yüzündeki ifade belirsizleşti, Bay Newman'dan onay beklermiş gibi bir hali vardı.

Newman, "Hmm, evet," diye mırıldandı. Adamın konuşmayı sürdürmesini bekledi.

"Sen de gelmek ister misin? Benim arabamla gideriz."

"Toplantı işini siz dostlarıma bırakayım." Bay Newman'ın yüzünde teşvik edici bir gülümseme belirdi, Fred'in güçlü bedeniyle kendisinininki arasındaki farka dikkat çekmek ister gibiydi. Aslında bu toplantılara katılan tiplerden hiç hoşlanmazdı. Yarı çatlak, diğer yarısı ise yıllardır aynı elbiseyi giyen türden insanlardı. "Toplantılar pek bana göre değil."

Fred hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. Sigaradan sararmış dişlerinin arasından dili görünüyordu. Pencereye döndü ve hızla geçen ışıkları seyre koyuldu.

"Tamam öyleyse," dedi kırılmışçasına gözlerini kırıştıtararak. "Sana da sormam gerektiğini düşündüm. Mahalleye biraz çekidüzen vermek istiyoruz, hepsi bu. Senin de ilgini çeker diye düşünmüştüm. Yapmamız gereken tek şey, işleri biraz kızıştırmak. Sonrasında kendiliğinden çekip giderler."

Bay Newman bu defa ilgiyle, "Kim?" diye sordu. Tombul yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

"Bizim sokaktaki Yahudiler. Sonra da bulvardaki Latinler konusunda çocuklara yardımcı olacağız. Kimseye belli etmeden sokaklara seyyar satıcılar yerleştireceğiz." Bay Newman'a içlermiş gibiydi. Çiçekbozuğu çenesindeki küçük kırmızı çukurluklar şimdi biraz daha belirginleşmişti.

İçten içe hissettiği o tehlike duygusu, Bay Newman'ı yeniden ele geçirmişti. Tam Fred'e yanıt verecekti ki bakışlarını çevirdi ve Yahudinin kendisine dik dik baktığını fark etti. Adam yerinden kalkıp onu itekleyecek ya da başka bir şey yapacakmış gibi görünüyordu. Newman tekrar Fred'e döndü.

"Sana haber veririm. Perşembe günü geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalabilirim," dedi usulca, sırtını Yahudi'ye dönerek. İneceği istasyona varmak üzereydi. Fred omzuna hafifçe vurarak, "Tamam," dedi. Kapılar açılınca Bay Newman hızla trenden indi. Hiç vakit yitirmeden merdivenlerin olduğu tarafa yöneldiğinde, yine içten içe titrediğini hissetti. Tren uzaklaştı, Bay Newman raylarla arasındaki mesafeyi korumaya dikkat ederek çıkışa yürüdü ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Güneşli kaldırıma çıkınca durup biraz soluklandı. Geniş kenarlı fötr şapkasını başına daha iyi oturtmak için kolunu kaldırıncı, koltukaltından kaburgasına doğru bir ter damlasının yuvarlandığını hissetti. Haftalar boyunca her gün bu köşede durup o gün işyerinde kendisini nelerin beklediğini düşünerek kaygılanmıştı. Bu kısa soluklanma esnasında güneş ve hayal gücünün yarattığı hararet yüzünden terleyen teni adeta jöleye dönerdi. Artık iyice kızgınlaşmış kaldırımında dikkatle ve özenle yürürken yaşadığı sokağı ve çitlerdeki kazıklar misali tek sıra halinde dizilmiş bir örnek evleri düşünmeye çalıştı. Onların aynılığını düşünmek, düzene duyduğu özlemi yatıştırmaya yetti ve düşüncelerini ni iyice toplayarak, çalıştığı binaya doğru yürüdü.